

“Han passat 15 anys i per a la música no ha quedat res”

Sopa de Cabra, una de les vaques més consagrades del rock català, si no la que més, acomiadarà els pròxims 6, 7 i 8 de novembre a la sala Razzmatazz de Barcelona una trajectòria molt ben consolidada al llarg de quinze anys. La dissolució estava anunciada, tot i que amb la porta mig oberta a les incògnites del futur.

Gerard Quintana diu que els cicles vitals són de set anys, i Sopa de Cabra ja en porta més de dos. Una argumentació concloent a la bateria de preguntes sobre el seu divorci musical. “Si anem a buscar la causa determinant, ens podem passar l’entrevista i no la trobarem en absolut”, adverteix de bon començament. Josep Thió, guitarrista, productor del darrer disc *Plou i fa sol* i segona cara visible del grup admet que el rock català d’ara ha tocat sostre, que les actuacions “més que estancar-se, van baixant”, però diu que tampoc no és un motiu. S’avenen a fer un repàs de la seva trajectòria, encara que a la boca només tenen, indefinida i sense concretar, la paraula “futur”.

—Com us ho fareu perquè l’ombra allargada de Sopa de Cabra no persegueixi, a partir d’ara, les vostres respectives carreres en solitari?

JOSEP THIÓ: Suposo que és inevitable: sempre serem uns ex-Sopa de Cabra. Però bé, en el fons i al final això acaba sent una petita anècdota. És una cosa contra la qual no pots lluitar.

GERARD QUINTANA: Als concerts que puguem fer en solitari segur que ens demanaran “L’Empordà”, “Si et quedes amb mi”, “El boig de la ciutat”, aquestes cançons. El fet que es compari la nostra feina individual amb la del grup és inevitable. Està assumit.

—A partir d’ara, tot allò que no heu pogut consensuar amb el grup, s’anirà reflectint en els vostres treballs?

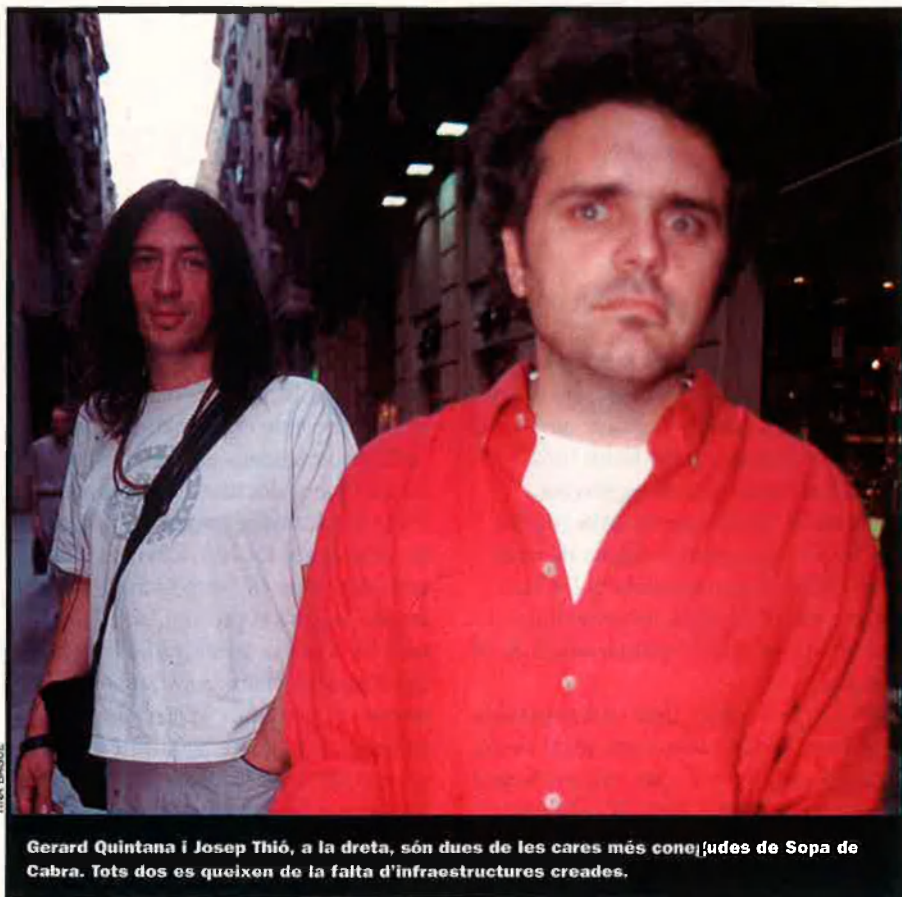
G. QUINTANA: Igual no haurem de consensuar res però trobarem a faltar l’aportació d’altres coses. Tot té les seves mancances i les seves virtuts. De fet, estem en un terreny una mica de ciència-ficció. No podem contestar-te encara, perquè ens hem de posar en una situació que de moment no vivim.

—La significació musical i social del grup no us permet de combinar els treballs en solitari amb els de Sopa de Cabra?

G. QUINTANA: Home, tenint en compte la manera com aquí es treballa... Estem en una zona realment petita: Si un artista amb un mercat internacional pot treure un disc cada quatre o cinc anys, aquí encara és difícil fer-ho, i més per una banda amb cinc components en què hem de viure tots cinc del projecte. És un altre ritme i és molt més difícil compatibilitzar-ho sense fer una altra cosa amb intermitència. Però, al capdavant, tot és una qüestió de ganes, una necessitat de canvi. El que es viu es transforma, i quan tot és sempre igual te n’adones que falta vida. No és que li falti vida al grup, perquè sempre hem anat fent canvis, però és una voluntat d’incidir sobre el nostre propi destí.

—Vau dir que deixar-ho estar suposa un alliberament per a vosaltres.

J. THIÓ: Pot tenir components d’aquest tipus, però, primer de tot cal dir que Sopa de Cabra ha estat una escola increïble per a tots nosaltres. Ara, més que parlar d’alliberament, el grup va ser en un moment donat

Gerard Quintana i Josep Thió, a la dreta, són dues de les cares més conegudes de Sopa de Cabra. Tots dos es queixen de la falta d'infraestructures creades.

una cotilla en quant que som cinc persones que toquem uns instruments concrets, i d'aquí en pot sortir un ventall musical molt concret.

G. QUINTANA: Ara pot semblar que ens hem estat tots aquests anys encadenats, patint, fent una cosa que no ens agradava... I quan dèiem que podria ser alliberador per a nosaltres és en la mesura que qualsevol canvi comporta un replantejament personal i un tornar a començar, i és revitalitzador. Però partim del fet que el compromís en la vida el té cada un amb si mateix.

—Si fem la vista enrere a l'època daurada, si voleu, del rock català...

J. THIÓ: Allò era una època daurada?

—En l'època d'eclosió, doncs, del rock català, declaràveu que aquest era un invent dels mitjans de comunicació. Ho manteniu?

G. QUINTANA: És que ho és: l'únic que el fa comú és la llengua. És tan absurd com si diguessis "la literatura catalana". No: hi ha el noucentisme,

etc., diferents etapes dins de la literatura que tenen connexions estilístiques, de concepció del món, però aquí de qualsevol cosa que estigués cantada en català i tingués cert toc de música popular ja se'n deia rock català. Una etiqueta falsa i oportunista.

—Per què oportunista? Us va sentir utilitzats?

G. QUINTANA: Sí, bé, vam fer un servei de normalització lingüística. I fer un servei d'aquest tipus està molt bé sempre que això no es mengi la feina en si o les possibilitats de desenvolupament musical. Han passat quinze anys i per a la música no ha quedat res. Quines són les infraestructures que s'han creat per a la música popular? Quins són els avenços que s'han fet en educació, en formació, en els aspectes que centren la base perquè la música a Catalunya sigui més rica?

J. THIÓ: En aquell moment va anar-li molt bé a la política lingüística del Govern de la Generalitat de Catalunya que hi hagués un fenomen d'uns grups que tinguessin un èxit de públic.

Però el que ens va molestar és que se'ns passegés amb orgull, com si fóssim una cosa creada.

—I com interpreteu el fet que tant la vostra aventura espanyola com la d'Umpah-pah o Gossos no acabés de quallar?

G. QUINTANA: Jo no hi estic d'acord, amb això. Crec que hi ha una actitud molt pretensiosa aquí. Primer: treballar des d'una multinacional no és el mateix que treballar amb una independent, que fa un seguiment al dia i s'arrisca amb tu, de manera que el disc és viu fins que en fas un altre. Amb una multinacional, el disc és viu un mes si no supera un llistó de vendes alt. I això no s'aconsegueix amb un primer disc i amb un nou mercat.

J. THIÓ: Hi ha un factor que també és molt important: Catalunya, vulguis que no és un lloc molt petit i la competència és petita, perquè no som gaires grups i entre nosaltres no som gaire competitius. En canvi, el mercat espanyol és una realitat completament diferent. Allà no hi han mitges tintes: la segona fila no existeix ni et permet seguir endavant tenint una vida econòmica més o menys normal. És un tot o res. Si algun d'aquests grups haguéssim fet l'aposta de continuar insistint, hauríem vist què passava. Però si amb un primer disc no es triomfa, en aquell mercat ja és difícil tirar endavant.

—Ara fareu a Barcelona l'últim concert de l'última gira. Quina part del públic de fa deu anys creieu que heu conservat fins al final?

J. THIÓ: És de mal dir. Jo crec que, sentimentalment, molta gent. Quant a públic actiu imagino que menys perquè han passat deu anys i molts deuen tenir hipoteques; d'altres, vés a saber què fan ara. Però suposo que ens segueixen d'aquella manera. No és tant una qüestió de si conservem més o menys públic com d'una qüestió generacional. I en aquest moment els hi toca fer una altra cosa. Però en aquella època vam ser importants per a ells i ells per a nosaltres també.

Núria Zayas